

BARCELONEJANT

JAVIER
Pérez Andújar

Veure per descreure

FERRAN NADEU

► Daniel G. Andújar davant d'una de les seves obres exposades a la Fundació Suñol sota el títol 'Los desastres de la guerra', aquesta setmana.

Girebé sempre va tot de negre, texans, samarreta, com un rocker o igual que aquells tècnics que acompanyen els rockers o que als teatres mouen les coses de l'escenari sense que ningú s'hi fixi encara que tothom els vegi. Tots dos som **Andújar** de mare, però les nostres mares no són família. No és el mateix ser **Andújar** de mare que de pare. Ho he vist en els meus cosins. Per ells el cognom marca un caràcter i una estirp. Els **Andújar** de mare ho portem amb escepticisme. Ningú més descregut que **Daniel G. Andújar**, però de la mateixa manera que per esmorzar –o desdejunar– primer s'ha d'estar en dejú, per descreure s'ha d'haver cregut abans. ¿En què va creure aquest artista? Les vegades que hem parlat m'ha fet l'efecte que li agraden les coses properes.

Aquests dies, **Daniel G. Andújar** té dues exposicions alhora, una sobre la clonació com a mitjà per salvar l'art del totalitarisme (per descomptat, és una ironia), i una altra

sobre la hipocresia artística a Barcelona.

A la Fundació Suñol, **Daniel G. Andújar** ha portat el treball que va fer l'any passat, 2017, a Atenes i a Kassel per a la documenta 14, i a què va donar el nom de *Los desastres de la guerra*, igual que la sèrie de **Francisco de Goya**. Per primera vegada des que es va inaugurar el 1955, Kassel ha celebrat la documenta juntament amb una altra ciutat. De formar part de l'Alemanya nazi a quedar devastada per les bombes aliades, Kassel és origen i final de la guerra. I aquesta ferida l'ha volgut curar amb art contemporani.

Daniel G. Andújar recorre a l'art grec per recordar que els nazis se'l van apropiat (igual que els mites primitius, com el foc i la nit). Tria obres clàssiques, fotografia Neptuns, Victòries, discòbols des de diferents punts de vista, i amb un *software* els reproduceix en plàstic utilitzant una impressora 3D. Tot això va lligat al seu sentit del treball més humil, el que realitza el que es deia, fins fa

Daniel G. Andújar recorre a l'art grec per recordar que els nazis se'l van apropiat

Proposa erigir l'estàtua d'un polític amb un maletí, com a homenatge al 3%

poc, el poble. A Atenes va confrontar un taller popular de les falles amb un prestigiós taller del Pireu de rèpliques artístiques, que subministra a tots els museus del món amb l'aval d'originalitat del Govern. I a Kassel, davant l'esglai de l'alcalde, la nit de Sant Joan va treure de la galeria una de les seves pròpies peces en caixes com les que es van utilitzar per evacuar els museus del Prado i del Louvre durant les guerres, i va demanar als fallers que la cremessin al jardí mentre tres músics valencians interpretaven *A las barricadas* amb dolçaina i tambor.

Viu i mort alhora

Fa 12 anys que **Daniel G. Andújar** viu a Barcelona. Coneix les escultures, els monuments que recorren els nostres carrers, les nostres façanes..., i els ha fotografiat (ell li diu que se n'apropia), s'ha apoderat d'aquestes obres per tornar-les a reproduir en plàstic. Sobre el que ens comunica aquest entorn artístic tracta la seva

altra exposició, a la galeria Àngels Barcelona. Es titula *El gat de Schrödinger* en al·lusió a aquesta teoria que diu que un gat pot estar viu i mort alhora. (Jo crec que això només ens passa mentre som vius). Per exemple, el que existeix i no existeix alhora és la condició d'exemplaritat per a l'espai públic que defensa l'ajuntament. Això es va veure quan van retirar l'estàtua d'Antonio López, ja que es va convertir aquest empresari i negrer en el boc expiatori que salvava del càstig tota una classe enriquida amb el tràfic d'esclaus, la intocable i sempiterna burgesia catalana.

Però, ¿què simbolitzen la resta de les escultures de Barcelona? **Daniel G. Andújar** ha partit del nu femení que hi ha a la plaça de Catalunya, l'estàtua de **Josep Clarà**, per disposar al seu voltant una galeria d'imatges on mostra l'acaparadora quantitat d'art escultòric que presenta la dona com a objecte per tot el centre de Barcelona. Entre aquestes làmines ha colat el cap femení, obra de **Jaume Plensa**, instal·lada davant del Palau de la Música. A l'imprimir-la en 3D, ha manipulat l'estàtua de

A la Fundació Suñol hi ha portat el treball que va fer l'any passat a Atenes i a Kassel

La seva altra mostra, a l'Àngels Barcelona, reflexiona sobre la hipocresia artística

Clarà, de vegades deformant-la com un lluitador de sumo i d'altres envellit-la com a **Matusalem**. Una de les alternatives que **Daniel G. Andújar** proposa per suplir aquestes escultures pagades per la vella burgesia és erigir l'estàtua d'un polític amb un maletí, impresa en color iPhone or, al mig de la plaça Sant Jaume, entre l'Ajuntament i la Generalitat com a homenatge al 3%.

En la mateixa exposició, dos vídeos mostren en paral·lel el desmantellament del monument a **Antonio López** i un enregistrament recent en què els artistes de la plaça del Pi pinten, retraten, una model ajaguda nua a terra. La musa en carn i ossos, portada a l'extrem de la *performance*. I al soterrani de la galeria, hi espera un sofà davant d'una pantalla, el cinema a casa per escoltar la veu del seu amo. Aquí es passen sense parar dos vídeos institucionals de promoció de la ciutat, un que va realitzar el govern municipal convergent i un altre realitzat pel govern municipal comú. El que es percep és que el discurs del poder sempre és el mateix encara que es pretengui comunicar coses diferents. Un descregut és algú que ha renunciat a la fe. =